

Over accepteren, gevoelens en groener gras – Column

door Madelon

Een poosje terug heb ik het gehad over belemmeringen en aanpassen. In dat rijtje past ook acceptatie. Ik krijg vaak de vraag of ik het inmiddels een plekje heb gegeven. En daar moet ik Nee op antwoorden. Ik denk ook niet dat dat zo snel kan. Vorig jaar rond deze tijd kreeg ik te horen dat mijn duizeligheid niet meer over ging. Maar met de komst van dat antwoord kwamen er nog meer dingen die ik 'moest' gaan accepteren. Grote en kleine dingen.

Om een voorbeeld te geven van een klein ding; we hadden 9 jaar geleden een rondreis door Cuba geboekt die we moesten annuleren door mijn duizelaanval. Toen nog denkende dat dat nog wel een keer later ging gebeuren. Inmiddels weet ik dat 16 dagen in een bus niet meer haalbaar is. Nu is dit geen wereldschokkend iets om je bij neer te leggen, dat weet ik. Maar het is wel één van de dingen die niet meer kan.

Grotere dingen om te accepteren is bijvoorbeeld het feit dat er geen broertje of zusje voor onze kerel zal komen (of het moet een hele grote verrassing worden). Iets wat voor veel verdriet zorgt. Begrijp me niet verkeerd, ik

ben heel dankbaar dat ik onze jongen heb mogen krijgen. Want naast mijn evenwichtsstoornis heb ik ook PCOS. (mocht je meer willen weten over PCOS zie deze site <https://www.stichtingpcos.nl/>) . Wat er in ons geval voor zorgde dat ik hormoonbehandelingen moest ondergaan om zwanger te raken. Een intensief traject wat voor mij nu niet meer te doen is. Maar ook wanneer er een 2e kindje zou zijn, zou me dat teveel energie kosten waardoor ik gevoelsmatig iedereen tekort zou doen. Daarom dus de keuze om onze jongen 'enigkind' te laten. Een bewuste keuze, maar wel een met veel emoties.

Dus naast acceptatie van iedere dag duizelig zijn, komen er nog meer dingen die we ook moeten accepteren. Ik denk dat veel mensen daar niet bij stil staan (ikzelf zeker niet!). Het is niet alleen je chronische ziekte die je moet accepteren, ook alle randzaken moeten een plekje krijgen. Wat ook weer voor

diverse gevoelens zorgt die in het rijtje 'Aanpassen, belemmeringen en acceptatie' passen.....

Jaloezie

Jaloezie hoort daar bij mij ook zeker bij, hoe graag ik ook zou willen dat dat niet zo was. Maar toch bekruipt dat gevoel me, de ene keer vaker dan de andere. Vooral als het gezinssituaties zijn. Als ik een ander gezin gezellig wandelend zie lopen richting de speeltuin, beelden van gezinnen die een gezellig dagje uit zijn, vliegvakanties maken (of überhaupt een gezellige vakantie met dagjes uit) dan word ik stiekem best jaloers dat wij dat niet kunnen.

Afgelopen vakantie ook. Ik zat in het huisje, vriend was samen met ons zoontje weg en ik zag een ander gezin gezellig lopen, springen, huppelen, vader die kind de lucht in tilt en bam, daar kwamen de waterlanders want feit was dat ik dat niet kon. Deze vakantie was het weer raak, ik ging met een herstellende bronchitis weg en brak op dag 1 een rib door het hoesten dus ik kon helemaal geen kant op tot grote teleurstelling van ons allen aangezien we vorig jaar ook al onze vakantie moesten afbreken door een gebroken knie bij mij.

Maar nog, nu was het de bronchitis/gebroken rib waardoor ik helemaal niks kon, normaal kan ik ook weinig en ben ik blij als ik 2x een middag mee kan ergens naar toe. En tegelijkertijd weet ik maar al te goed dat het plaatje dat ik zie, enorm bedrog kan zijn. Want ook ik weet niet wat er bij hen achter de voordeur speelt. Vader of moeder kan ook daarvoor plat hebben gelegen en zich opgemaakt hebben voor een momentje met het gezin, of nog erger, huiselijk geweld en speelt een van beide mooi weer.

Ik probeer me dat ook altijd te bedenken als ik die gevoelens ervaar: het gras LIJKT altijd groener aan de overkant!